Den fremmede

Det banker på døren.

Som et vækkeur, der ringer midt i en drøm. Jeres sind vågner kun langsomt til virkeligheden. Udenfor er natten ankommet. Eller er den bare ikke ovre endnu? Kakkelovnen gløder, sætter stuen i brand. En sol på vej op, en sol på vej ned. Hvorfor forsøge at begribe det?

Det banker på døren.

Fire nøgne vægge, klædt i skygger. Et langhåret gulvtæppe uden møbler. Fire ansigter vender sig væk fra sig selv og mod hinanden. Det orange skær skjuler blegheden. Men ikke afstanden. I er eneboere på hver jeres øde ø. Sandhedssøgere i hver jeres krog af den samme stue.

Det banker på døren.

Én rejser sig og åbner. I andre hører en ru mandestemme bede ham identificere sig selv. Den lokale *twang* er ikke til at tage fejl af. I hører aldrig svaret. Pludselig står gæsten bare i døren som en umulig forhindring. Det eneste, der adskiller ham fra en minearbejder, er den bredskyggede hat og badget, han holder frem i sin grove hånd. En stor betjent i en lille by.

Han banker bagsiden af hånden ind i væggen. 60 watt skraber den sidste rest uvirkelighed bort.

"Kender du den kvinde?" spørger betjenten skarpt.

Fotoet er overbelyst og skævt. Sikkert taget med selvudløser. De to personer står helt ude i den ene side af billedet. De holder om hinanden. Smiler. Griner. Baggrunden ligner udkanten af en regnskov. Måske står de i vejkanten.

"Og det er ikke det eneste," triumferer betjenten. "Jeg fandt kameraet i handskerummet på jeres bil. 10 km uden for byen. Oliebeholderen var læk. Typisk turister. Man skal aldrig leje biler i Hobart sidst på sæsonen."

For anden gang i aften bryder jeres verden sammen. I genkender straks kvinden på billedet som den omkomne fremmede. Jeres tidligere rejsefælle. Et stik i hjertet, men stadig ingen vished. Sorgen har trange kår. *Kender du den kvinde?* Du? Der er ingen anden mulighed. *I* er den anden person på billedet.

"Hvem er du? Hvor kommer du fra? Hvad laver du hér? Hvem er kvinden på billedet? Hvad skete der, efter at det blev taget? Efter at jeres bil gik i stå?"

Betjentens ubønhørlige strøm af spørgsmål er det eneste, der forhindrer vanviddet i at gribe dig og krølle dig sammen. Hans faste greb om din ene overarm holder dig svævende over den jord, der netop er forsvundet under dine fødder. Du har lyst til at lukke øjnene og glemme. Men stumper af erindring bliver ved med at dunste op fra afgrunden. Fortrængelsen af en sandhed. Fortrængelsen af en kvinde. Fortrængelsen af dig selv.

Du begynder at tale. Først tøvende, snublende, usikkert. Så hurtigere og hurtigere, klarere og klarere. Du fortæller af et måske godt, måske ondt, men under alle omstændigheder sønderbrudt hjerte. Logikken svigter dig, selvmodsigelserne slår knuder på den røde tråd. Men det bekymrer dig ikke. Du ved, at dét, du taler dig henimod, er større og vigtigere. Du husker, at en klog mand engang sagde, at jorden set udefra, trods alle sine tinder og dyb, er kuglerund.

Historien er skjult. Kun *du* kan fortælle den.

* * *

Det er kun et døgn siden nu. Jeg sidder tilbageholdt i Queenstowns eneste celle. De hældte et par sprittere ud, så jeg kunne få den for mig selv. Eller noget, der ligner. Betjenten har allerede afhørt mig fire gange. Og han har fået en ny historie hver gang. Men afhøringerne

er vist også mest for et syns skyld. Jeg overhørte en telefonsamtale mellem ham og politiets rejsehold fra Hobart. Han fik besked på ikke at røre en finger, før de kommer. Om et par timer. Når solen står op over Mount Lyell.

Kender I mig nu? Kender I jer selv? Har I fældet dommen? Og i så fald - over hvem?

Jeg stiller spørgsmål, men giver ingen svar. Jeg kender dem ikke. Jeres bud er lige så godt som mit. Elskede jeg hende? Elskede hun mig? Eller var vi blot tilfældige rejsende, der var slået ind på den samme vej? Fremmede for hinanden, som *I* er fremmede for mig? Fandt jeg noget, har jeg i hvert fald mistet det nu.

Det første og sidste, jeg husker, er hendes ansigt på bjerget over Queenstown. Hun bad mig om noget. Et valg, en dom. Ikke over hende, ikke over mig. Men over *os*. Derefter fortaber alt sig i tåger. Jeg tror aldrig, jeg svarede hende. Og hvis jeg gjorde, har jeg i hvert fald glemt det nu.

Kender I mig virkelig stadig ikke?

Det var mig, der plejede at sidde nede for enden af bordet. *Trone* nede for enden af bordet. Alligevel holdt I af mig, og jeg af jer. Men en dag gik det op for mig, at jeg ikke længere holdt af mig selv. Der gik lang tid, før jeg forstod det. Til at begynde med *ville* jeg slet ikke forstå det.

Jeg rejste ud i verden. Væk fra det hele, væk fra jer. Hver ny horisont var endnu en spadefuld jord på min fortids kiste. Indtil det gik op for mig, at jeg stadig lå i kisten. At jeg hele tiden havde ligget dér og ville blive ved med at ligge dér, til ormene fik mig. Eller jeg gjorde noget ved det. Jeg havde ikke forladt hjemmet, fordi jeg havde forandret mig. Det indså jeg nu. Jeg havde forladt hjemmet, fordi jeg havde anet, hvem jeg hele tiden havde været. Dommeren for enden af bordet.

Og det er først nu, hvor jeg selv sidder på anklagebænken, at jeg til fulde forstår, hvor vigtig jeg må have været for jer dengang. Hvor smertefuld min afsked må have føltes.

I gjorde ret i at glemme mig - og lade mig selv om at huske. Men nu har jeg brug for jer. Brug for jeres dom. Skyldig eller ej - det er underordnet. Dén afgørelse er alligevel ikke i jeres hænder. Og dens udfald er under alle omstændigheder meningsløst. Men uden den dom, jeg véd, at I *kan* afsige, vil jeg for evigt forblive en fremmed for mig selv. Og I for jer.

Der var engang, hvor *I* spurgte, og *jeg* svarede. Jeg rådede i ethvert anliggende, tog parti i hver en sag. *I* handlede, og *jeg* dømte. Sådan ville I det. Sådan ville *jeg* det. Jo mere tyrannisk jeg herskede, des mere velvilligt underkastede I jer. Og jo mere velvilligt I underkastede jer, des mere tyrannisk herskede jeg. Spiralen kunne ikke vendes. Kun sættes i stå. Derfor forlod jeg jer. Det ved jeg nu.

Jeg hverken har dømt eller er blevet dømt siden. Alligevel er det dommen, jeg har søgt gennem alle disse år. Uden dommen har sandheden ikke noget ansigt. Og uden ansigt, hvordan kan man da se den i øjnene? Jeg befaler jer med min sidste rest autoritet at give sandheden det ansigt, den mangler. Giv mig et par øjne, jeg kan stirre ind i. Et par øjne, *I* kan stirre ind i. For hvorfor tro, at vi er så forskellige fra hinanden? Vi er trods alt af samme kød og blod.

Så døm mig! Døm mig - men mén hvert et ord! Døm mig, og lad mig i fred. Min fortælling er i jeres hænder. Pas godt på den. Jeg vender aldrig mere tilbage.

Dronningen er død. Porten til hendes by står på vid gab.